10 d'agost: Sant Llorenç, diaca i màrtir

Text de l'Evangeli (*Jn* 12,24-26): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «En veritat, en veritat us dic: si el gra de blat, caient en terra, no mor, es queda ell sol; però si mor, porta molt de fruit. El qui estima la seva vida, la perd; i el qui odia la seva vida en aquest món, la custodiarà per a la vida eterna. Si algú em serveix, que em segueixi, i on jo soc allí també estarà el meu servidor; si algú em serveix, l'honorificarà el Pare».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Si algú em serveix, que em segueixi, i on jo soc allí també estarà el meu servidor»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, l'Església —mitjançant la litúrgia eucarística que celebra al màrtir romà sant Llorenç— ens recorda que «existeix un testimoni de coherència que tots els cristians han d'estar disposats a donar cada dia, àdhuc a costa de sofriments i de grans sacrificis» (Joan Pau II).

La llei moral és santa i inviolable. Aquesta afirmació, certament, contrasta amb l'ambient relativista que impera en els nostres dies, on amb facilitat hom adapta les exigències ètiques a la seva personal comoditat o a les seves pròpies debilitats. No trobarem pas ningú que ens digui: —Jo soc immoral; —Jo soc inconscient; —Jo soc una persona sense veritat... Qualsevol que digués això es desqualificaria a si mateix immediatament.

La pregunta definitiva, però, seria: ¿de quina moral, de quina consciència i de quina veritat parlem? És evident que la pau i la sana convivència socials no poden basar-se en una "moral a la carta", on cadascú tira per on li sembla, sense tenir en compte les inclinacions i les aspiracions que el Creador ha disposat per a la nostra naturalesa. Aquesta "moral", lluny de conduir-nos per «camins segurs» vers els «prats deliciosos» que el Bon Pastor desitja per a nosaltres (cf. Sl 23,1-3), ens abocaria irremeiablement a les sorres bellugadisses del "relativisme moral", on absolutament tot es pot pactar i justificar.

Els màrtirs són testimonis inapel·lables de la santedat de la llei moral: hi ha exigències d'amor bàsiques que no admeten mai excepcions ni adaptacions. De fet, «en la Nova Aliança es troben nombrosos testimonis seguidors de Crist que (...) acceptaren les persecucions i la mort abans que fer el gest idolàtric de cremar encens davant l'estàtua de l'Emperador» (Joan Pau II).

En l'ambient de la Roma de l'emperador Valerià, el diaca «sant Llorenç estimà Crist en la vida, imità Crist en la mort» (Sant Agustí). I, un cop més, s'ha complert que «el qui odia la seva vida en aquest món, la custodiarà per a la vida eterna» (Jn 12,25). La memòria de sant Llorenç, sortosament per a nosaltres, restarà perel qui odia la seva vida en aquest món, la custodiarà per a la vida eternapètuament com un senyal de què el seguici del Crist mereix donar la vida, abans que admetre frívoles interpretacions del seu camí.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Sant Llorenç va estimar el Crist durant la seva vida, el va imitar en la seva mort. La millor prova que podem donar del nostre amor és imitar el seu exemple, perquè Crist va patir per nosaltres, deixant-nos un exemple perquè seguim les seves petjades» (Sant Agustí)

- «Al diaca Llorenç, com a responsable de l'assistència als pobres de Roma, se li va concedir un cert temps per a recollir els tresors de l'Església i lliurar-los a les autoritats. Llorenç va distribuir els diners disponibles als pobres i després va presentar a aquests a les autoritats com el veritable tresor de l'Església» (Benet XVI)

- «Una altra dificultat, especialment per a aquells que volen sincerament pregar, és la sequedat (...). Si la sequedat es deu a la falta d'arrels, perquè la Paraula ha caigut damunt la roca, el combat depèn de la conversió» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.731)